

5. ZÁŘÍ 2017

MATEO TORREZ

0:22

Volají mi z Hodiny smrti, za chvíli mi sdělí varování, které se člověku poštěstí jen jednou za život – dnes zemřu. Zapomeňte na to, „varování“ je příliš silné slovo, protože varování značí něco, čemu se lze vyhnout, jako když auto troubí na člověka, co právě přechází ulici na červenou, a dává mu tak šanci vyhnout se střetu. Tohle je spíš takové „a je to tady“. Z mého telefonu na druhé straně místnosti teď zaznívá výstražný tón, jasně a nekonečně zvučící signál podobný vyzvánění kostelních zvonů v sousedství. Už mnou zmítá panika, stovky myšlenek zastřely všechno dění okolo. Přesně tohle určitě zažívá člověk, který se chystá poprvé skočit padákem z letadla nebo pianista na svém prvním koncertu. Nic z toho už nepoznám na vlastní kůži.

Je to šílené. Ještě asi před minutou jsem si četl článek zveřejněný včera na blogu *Poslední vteřiny* – ztracenci tam prostřednictvím příspěvků a fotek v reálném čase dokumentují své poslední chvíle, tenhle psal jeden vysokoškolák, co se snažil najít domov pro svého zlatého retrívra – a teď zemřu i já.

Já brzo... ne... ale ano. Ano. Sevřela se mi hrud'. Dnes zemřu.

Ze smrti jsem měl vždycky strach. Nevím, proč jsem si myslel, že by se to díky tomu nemuselo stát. Určitě ne nikdy, ale aspoň do chvíle, než dospěju. Táta mi vždycky vtloukal do hlavy, že bych si měl říkat, že jsem hlavní hrdina z nějakého příběhu, kterému se nikdy nemůže stát nic zlého, a hlavně nikdy nemůže zemřít, protože hrdina tady zkrátka musí být, aby mohl zachránit svět. Hučení v hlavě se ale zklidňuje a na druhé straně čeká posel Hodiny smrti, aby mi mohl sdělit, že dnes zemřu, ve věku osmnácti let.

Páni, vlastně ani...

Nechci hovor přijmout. Nejráději bych běžel k tátovi do ložnice a vykřičel se do polštáře, protože si svůj pobyt v nemocnici na jednotce intenzivní péče načasoval pěkně blbě, taky mám sto chutí boxovat pěstí do zdi, protože máma zavinila, že umřu brzo, svou předčasnou smrtí při porodu. Telefon zvoní asi po třicáté a já už se tomu okamžiku nemůžu dál vyhýbat, stejně jako se nemůžu vyhnout tomu, co se stane někdy v průběhu dnešního dne.

Odsunu notebook z překřížených nohou a vstanu z postele, klátím se ze strany na stranu, cítím slabost. Když se blížím ke stolu, připadám si jako zombie, plížím se jako živý mrtvý.

Na displeji čtu HODINA SMRTI, co jiného. Klepu se, přesto se mi podaří stisknout tlačítko hovoru. Nic neříkám. Nevím, co bych měl říct. Jen dýchám, protože už mi nezbyvá víc než asi dvacet osm tisíc nádechů – tolikrát se živý člověk za den průměrně nadechne –, a tak je alespoň můžu využít všechny, dokud to ještě jde.

„Haló, tady Hodina smrti. Jsem Andrea. Ty jsi Timothy, vid'?"

Timothy.

Já se nejmenuju Timothy.

„S někým jste si mě spletli,“ odpovídám Andree. Bušící srdce se zklidní, i když je mi toho Timothyho líto. Opravdu. „Já se jmenuju Mateo.“ To jméno jsem dostal po tátovi, který bude rád, když ho jednou předám dál. Teď vlastně budu moct, pokud ovšem někdy budu mít dítě.

Slyším, jak něco vytukává na klávesnici, asi opravuje zápis nebo něco jiného v databázi. „Ach, omlouvám se. Timothy je ten gentleman, se kterým jsem mluvila před chvílí. Ta zpráva ho trochu sebrala, chudáčka. Ty jsi Mateo Torrez, je to tak?“

A tak ze mě vyprchala i poslední kapička naděje.

„Mateo, můžeš mi prosím potvrdit, že jsi to skutečně ty? Bohužel dnes v noci musím vyřídit ještě hodně hovorů.“

Vždycky jsem si představoval, že můj posel – to byl jejich oficiální název, ne můj výmysl – se mnou bude soucítit a zprávu mi předá ohleduplně, dokonce vyjádří lítost nad tou tragédií, protože jsem přece ještě tak mladý. Popravdě řečeno by mi nevadilo, kdyby zněla veseleji, řekla mi, abych se šel někam pobavit a užít si života, když teď vím, co se nevyhnutelně stane. Abych netvrdnul doma a nepouštěl se do skládání tisícidílkového puzzle nebo nemasturboval, protože skutečný sex s člověkem mě děsí. Z tohohle posla mám ale dojem, že se tváří, jako bych ji jen obtěžoval, protože na rozdíl ode mě má ona ještě spoustu práce.

„Jasně. Mateo, to jsem já. Jsem Mateo.“

„Mateo, s politováním ti musím oznámit, že někdy během příštích čtyřadvaceti hodin tě čeká předčasná smrt. A přestože neexistuje nic, čím by se to dalo zvrátit, ještě pořád máš proč žít.“ Posel pokračuje dál, vysvětluje mi, že život

není vždycky fér, a pak mi nabízí seznam věcí, které bych ještě dnes mohl stihnout. Neměl bych se na ni zlobit, ale je mi jasné, že ji nudí pořád dokola recitovat ty stejné řádky o tom, že člověk brzy zemře, přednášela je už stovkám, možná tisícům nešťastníků přede mnou, takže se jí trvale vryly do paměti. Soucit je něco, co mi prostě nemůže nabídnout. Je dost pravděpodobné, že zatímco se mnou mluví, piluje si nehty nebo sama proti sobě hraje piškvorky.

Ztracenci na *Posledních vteřinách* ve svých příspěvcích píšou úplně o všem, od průběhu hovoru po činnosti, kterými zaplnili svůj soudný den. Vlastně je to takový Twitter pro ztracence. Četl jsem miliony příspěvků, ve kterých se přiznávali, že se na svém poslovi snažili vyzvědět, jak zemrou, všeobecně se ale ví, že takové detaily nikdo nezná, dokonce ani bývalý prezident Reynolds, který se před čtyřmi lety snažil před smrtí skrýt v podzemním bunkru, kde ho zavraždil jeden z členů jeho vlastní ochranky. Hodina smrti umí určit pouze datum, kdy někdo zemře, ale nedokáže stanovit přesnou minutu ani co se stane.

„... rozuměl jsi všemu?“

„Jo.“

„Přihlas se ke svému účtu na hodinasmrti.com, kde si kromě nápisu na náhrobní kámen můžeš vyplnit, jestli máš nějaké zvláštní požadavky ohledně svého vlastního pohřbu. Možná ale dáváš přednost kremaci, pak...“

Zatím jsem byl jen na jediném pohřbu. Když mi bylo sedm, zemřela mi babička a já jsem dostal záchvat vzteku, protože se nechtěla probudit. Stačí přetočit pásku o pět let dopředu, kdy se na scéně objevila Hodina smrti, a najednou se všichni účastníci svého vlastního pohřbu ještě při vědomí. Mít možnost se rozloučit, než zemřete, to je jedinečná příle-

žitost, není ale přece jen lepší využít ten čas a užít si života? Možná bych se k tomu stavěl jinak, kdybych věděl, že se na mém pohřbu ukáže alespoň někdo. Kdybych měl víc přátel než prstů na jedné ruce.

„A hlavně, Timothy, za nás za všechny tady v Hodině smrti bych ti chtěla říct, že je nám líto, že nás opustíš. Dnešní den si ale užij naplno, dobře.“

„Jsem Mateo.“

„Promiň, Mateo. To bylo trapné. Dnešek byl hodně dlouhý a tyhle telefonáty jsou fakt stres a...“

Zavěsil jsem a to není moc slušné, vím. Já vím. Nemůžu ale poslouchat někoho, kdo mi tvrdí, že měl náročný den, když mě to může porazit kdykoli v příští hodině, nebo dokonce v příštích deseti minutách: můžu se udusit kapkami proti kašli, můžu sletět ze schodů a zlámat si vaz cestou ven z bytu, takže ani nedojdu ven, abych dnes se sebou mohl ještě něco udělat, někdo se k nám může vloupat a zabít mě. Jediné, co můžu s klidem vyloučit, je smrt stářím.

Klesám na podlahu, hroutím se na kolena. Dnes všechno skončí a není nic, co bych s tím mohl udělat. Nemůžu se vydat napříč kraji obývanými pohádkovými draky, abych tam získal čarovnou hůl, se kterou porazím smrt. Nemůžu naskočit na létající koberec a vyrazit za mocným džinem, který by mi splnil jedno přání: mít dlouhý a spokojený život. Možná bych mohl vyhledat nějakého vědce, který by mě zmrazil, je ale dost možné, že bych zemřel právě v průběhu toho šíleného experimentu. Smrt je nevyhnutelná pro každého z nás a pro mě je nevyhnutelná ještě dnes.

Seznam lidí, kteří mi budou chybět, pokud tedy můžou mrtví někoho postrádat, vlastně ani není žádný seznam: je tady

táta, protože se snažil, jak to jenom šlo, moje nejlepší kamarádka Lidia, která nejenže mě na chodbách ve škole neignorovala, dokonce si ke mně přisedla při obědě, pomohla mi prokusat se přírodními vědami a mluvila se mnou o tom, že chce bojovat za zlepšení životního prostředí a zachránit planetu a já že jí to můžu vrátit tím, že v takovém světě budu žít. A to je všechno.

Kdyby někoho zajímal můj seznam lidí, kteří mi *nebudou* chybět, pak bych jim neměl co ukázat. Nikdo mi nikdy nijak neublížil. A já dokonce rozumím tomu, proč to se mnou někteří lidi raději ani nezkusili. Vážně tomu rozumím. Jsem prostě šílený paranoik. Těch několik málo pozvánek na nějakou společnou zábavu se spolužáky, jako je bruslení v parku nebo noční projížďka autem, jsem odmítl, protože by se *možná mohlo* stát něco, co by znamenalo mou smrt. Nejvíc mi ale budou chybět všechny ty ztracené chvíle, kdy jsem mohl žít vlastní život naplno, a promeškané příležitosti, kdy se z mých spolužáků mohli stát opravdoví přátelé. Bude mi chybět, že jsem nikdy u nikoho nezůstal přes noc, když jsou všichni vzhůru až do rána a hrajou videohry a deskové hry, a to všechno jenom proto, že jsem se příliš bál.

Ze všeho nejvíc mi ale bude chybět budoucí Mateo, ten, který by se možná postupně trochu uvolnil a začal konečně žít. Je těžké si ho přesně představit, ale vidím toho Matea budoucnosti, jak zkouší různé nové věci, třeba s kamarády kouří trávu, dělá si řidičák a nasedá do letadla směr Portoriko, aby se dozvěděl něco víc o svých kořenech. Možná si dokonce někoho najde a možná se mu taková společnost dokonce bude líbit. Nejspíš zahraje svým přátelům na piano, zazpívá pro ně a na jeho pohřeb určitě dorazí spousta lidí. Bude to ten pohřeb, který trvá celý víkend od chvíle, kdy člověk ze-

mře, až do neděle, takový, kdy se místnosti plní dalšími a dalšími lidmi, kteří neměli příležitost naposled se s dotyčným rozloučit.

Mateo budoucnosti bude mít daleko delší seznam přátel, kteří mu budou chybět. Já ale nikdy nedospěju, nestane se ze mě ten Mateo, který teprve bude. Se mnou si nikdy nikdo nezakouří trávu, nikdo mě nebude poslouchat, až budu hrát na piano, a nikdo nebude sedět vedle mě na předním sedadle, až si udělám řidičák. Nikdy se nepohádám s kamarády o to, kdo má lepší boty na bowling a kdo bude mít postavičku Wolverina, až budeme hrát videohry.

Zase klesám na podlahu, přemýšlím, že je to takové hop nebo trop. Vlastně ani to ne.

Hop, a pak už jen trop.

O:42

Kdykoli tátu něco rozladí nebo je sám se sebou nespokojený, dává si horkou sprchu, aby si zchladil hlavu. Tenhle jeho zvyk jsem začal napodobovat, když mi bylo třináct, protože na hladinu začínaly vyplouvat zmatené Mateovy myšlenky a Mateo potřeboval nějaký čas sám se sebou, aby je mohl zpracovat. Teď si dávám sprchu, protože mám pocit viny, že jsem si přál, aby kvůli mně byl někdo smutný, někdo jiný než táta nebo Lidia. Protože jsem nedokázal žít naplno v době, kdy jsem nevěděl, co se stane, promarnil jsem všechny své včerejšky a není pro mě už žádné zítra.

Nikomu o tom neřeknu. Kromě táty, ale ten se ještě nezbudil, takže se vlastně ani nepočítá. Nechci strávit poslední

den svého života přemýšlením, jestli to lidi myslí doopravdy, když na mou adresu upouštějí slova smutku. Nikdo by neměl trávit poslední hodiny svého života luštěním lidské upřímnosti.

Potřebuju ale vyrazit ven, sám sebe přesvědčit, že je to jako kterýkoli jiný den. Musím navštívit tátu v nemocnici a chytit ho za ruku poprvé od doby, kdy jsem byl ještě malý kluk, a taky naposled... šílené, úplně naposled.

Umřu dřív, než se budu moct smířit s tím, že jednou zemřu.

Také musím zajít za Lidií a vidět její roční holčičku Penny. Lidia chtěla, abych byl její kmotr, když se narodila, a pěkně to naštve, že bych měl být ten, kdo se o ni má postarat v případě, že by Lidia zemřela, protože její přítel Christian zemřel asi před rokem. Jasně, jak by se asi osmnáctiletý kluk bez příjmu mohl postarat o malé dítě? Jednoduchá odpověď: nepostará. Měl jsem dospět a vyprávět Penny, co všechno prožila její máma při záchraně světa a jak byl úžasný její táta, a měl jsem ji vzít k sobě domů, až budu dostatečně finančně zajištěný a emočně vyspělý. Teď zničehonic mizím z jejího života, dřív než pro ni můžu být něčím víc než jen nějakým chlapíkem z fotoalba, o kterém jí Lidia bude vyprávět historky, zatímco Penny bude jen pokyvovat hlavou, možná si bude dělat legraci z mých brýlí a pak přetočí stránku na své příbuzné, někoho, koho skutečně poznala a kdo se o ni staral. Nebude ze mě ani stín. To ale není důvod, abych se za ní ještě jednou nestavil a nešel ji trochu pošimrat nebo jí z tvářiček nesetřel rozmixovanou zeleninu s hráškem nebo alespoň Lidii nedopřál trochu odpočinku, aby se mohla soustředit na zkoušky, nebo si prostě jen vyčistit zuby nebo rozčesat vlasy nebo se trochu prospat.